

Пакъ твой познайникъ старъ — хвала му, братъ — и днесъ по навикъ, може би, все още ни размива съ критишкия си умъ и старата си честъ и, вървай, досега запазилъ е ревниво въ сърдцето си една отдавнашна мечта : макаръ отвждъ — въ смъртта — гнѣва му да изпитаашъ . . . И днесъ въ свѣта, въ съжителството съсъ глупостта, мнозина на успѣхъ и щастие разчитатъ.

Фурнаджиевъ взе въ пѣтя съ „Конници“ галопъ, но другаде го люшна „Пролѣтния вѣтъръ“ и днеска на Парнасъ привързалъ е на зобъ ведно — таланта и сърдцето на поета. Разцвѣтниковъ пѣкъ тъй безславно спепели и сива пепель падна въ „Жертвенитѣ клади“, че рано го сразиха златнитѣ стрели и въ „роднитѣ блати“ покоренъ пленникъ падна.

А въ шеметния кръгъ на земния си пѣтъ ти мина съ размаха на дързостъ непозната, но влюбена те срещна гостенката смъртъ и не дочака праздника на свойтѣ братя, но ти въ безброй сърдца пребждна — вдъхновенъ и дъждъ ли плисне съ грѣмъ презъ буря надъ нивята, то всѣка капка пада съ викъ : — „Да бжде день!“ и всѣки викъ разпалва лихъ възторгъ въ сърдцата.